

Zamlčení hrdinové

Sen

Když zahýbal v Rybné k říčce Zdobnici, přesně v tom místě, kde zemřel malíř Slavíček, vždycky z něho všechno najednou spadlo. Teď se ale zlé nálady nemohl zbavit. V poslední době toho bylo příliš. Nemoc, neshody v rodině i v zaměstnání.

Zaparkoval u železniční zastávky a šel k Milanově chatě. Po cestě potkal listonoše:

- Dal jsem vám tam telegram, můžete se mi podepsat?

Nezačal nejlépe. Ani se tu nerozhlédl, už ho pronásledují.

- Nevíte, co tam bylo? zeptal se netrpělivě a naivně.

- Věříte, že ani nevím, odpověděl listonoš upřímně.

Čekala ho řada trýznivých kroků. Z dálky viděl bílý obdélník. Cítil, že se chvěje. Zasmál se tomu, ale úzkost nezaplašil. Nejstrašnější je vždycky ten okamžik, než se člověk dotkne obálky.

BUDES-LI MIT NALADU STOP POSEKEJ LOUKU STOP MILAN

Hodil obálku s telegramem na podlahu verandy a nahlas řekl: Celý on! Ta směšná epizoda mu však vrátila náladu.

Z Milanovy chaty vstupoval do člověka klid. Všechno tu bylo v opálové hnědi.

Ze stěn jako by se na něho dívalo velké umírněné tygří oko, co se dává jako

polodrahokam do prstýnků. Kdysi takový daroval i jedné sympatické dívce a udělal jí tím radost.

Sedl si na pelest, opřel se a proti své vůli usnul. Probudil se s bolestí hlavy. Donutil se udělat si malou večeři a trochu se projít. Prášek bolest hlavy ztlumil. Šel si lehnout, ale spal špatně. Jako každou první noc někde jinde.

Ráno pokojnou hněd' chaty prozařovalo slunce. A z té prosluněné hnědi vycházel znovu klid. To byl důvod, proč sem rád jezdil.

Jednou tu byl i s Helenou. Přijeli v noci, ve strašné zimě. Ale bylo nádherně, na obloze hvězdy, všude plno sněhu. Helena mu tenkrát řekla: "To jsi celý ty! Zatáhneš mě do Milanovy kuči, protože ti je líto dát pár korun za slušnější hotel!"

Všechno už je dávno a s Helenou konec.

Vyběhl ke Zdobnici a vykoupal se v ledové vodě. Když vylezl, tělo ho příjemně páliło. Po snídani vzal kosu a pustil se do louky. K večeru proschlou trávu obrátil. Provoněla celé údolí.

Vzpomněl si znovu na Helenu. Poznal s ní všechno, co se asi poznat dá. Ale teď mu z toho bylo smutno. Člověk se má v určitém okamžiku zastavit, aby před ním zůstalo alespoň něco, nač se může těšit. Teď večer, u hořícího krbu, už všechno bylo dávno. Člověk v sobě dokáže máloco smazat. Častěji se prý vzpomíná na hezké zážitky. U něho to bylo ve vztahu k Heleně naopak. Víc se mu vyjevovalo nehezké, mnoho trapných scén. Aby si vybavil pěkné chvíle, zvláště zpočátku, kdy se k sobě přibližovali, k tomu se musel donutit. I teď se chtěl v tom krásném večeru o to pokusit, ale usnul znovu v křesle dřív, než se mu cokoli podařilo.

Probudil ho chlad, když polena dohořela a krb vyhasl.

Druhý den louku do sekal a měl radost z už přesvědčivě rovnějších řad sytě zelené trávy, která pod ostrým sluncem zešedla a voněla pronikavěji než první den. Po západu slunce byl tak unaven, že k večeři vypil jen dva hrnky studeného mléka.

K ránu ho navštívil sen. První po dlouhé době. V dospělosti se toho lidem už tolik nezdá jako v dětství, ve stáří prý téměř nic. Po téhle noci se mu zjevil obličej krásné dívky s modrýma očima a zlatožlutými vlasy. Smála se na něho, i její oči se smály. Po snu přišlo nostalgické ráno.

Začal pátrat v Milanově knihovně. Nic. Měl tam jen odložené knížky, jaké se dávají na chaty. Co tam bylo dobrého, dávno četl. Ale měl chuť něco dělat, třeba jen číst, což bylo znamením, že má nejhorší za sebou. Znovu si prohlédl hřbety knih, ale vrátil se mu obraz dívky ze snu. Modré oči, blond vlasy, úsměv. Nikdy neměl vizuální paměť. Teď se mu vracela její naprosto přesná podoba. A s tím snem se mu chtělo jít mezi lidi. Zavřel chatu, šel k autu a odjel do Vamberka.

Bloumal po protáhlém vambereckém náměstí, pozoroval lidi, prohlížel si výklady, nahodile kupoval drobnosti, které snad ani nebude potřebovat. Ale bylo mu to jedno, dobrá nálada se ho držela. Zastavil se u knihkupectví. Prohlédl si vystavené knihy a vstoupil do obchodu. Ještě za sebou nezavřel dveře, když pocítil, že snad ztrácí půdu pod nohama, je v jiném světě:

Před ním za pultem stála dívka z jeho snu. Ty blankytné oči a slámové vlasy. Naprosto identická podoba. Jak virtuálně vyklonovaná. Díval se na ni okouzlený. Tohle přece není možné! Sympaticky se na něho usmála, a i ten úsměv byl absolutně totožný. Teprve po dlouhých vteřinách pozdravil a udělal několik kroků k ní. Jaké knihy si vybral a